

Քանի էս
Ուրախ եմ
ծանոթանալ

Դան Էն
Ուրախ եմ ծանոթանալ

«Автор»

2026

Էմ Գ.

Ուրախ եմ ծանոթանալ / Գ. Էմ — «АВТОР», 2026

Այս հետաքրքիր գիրքը ներկայացնում է մարդկանց տարբեր կողմերը, նրանց յուրահատկությունները, կյանքի նկատմամբ յուրովի վերաբերմունքը: Պատմություն է ընկերության, սիրո, հավատարմության, բարոյ, բայց միևնույն ժամանակ հասարակ հարաբերությունների մասին: Մեզ մեկ անգամ տրվող հրաշալի այս կյանքի անակնկալներն ընդունելու կամ մերժելու, պայքարելու և կայանալու մասին է: Այստեղ կարող ենք ականատես լինել, թե ինչպես են փոխվում հերոսները, աճում որոշումների մեջ, դառնում համարձակ Միրո մեջ:

© Էմ Գ., 2026

© АВТОР, 2026

Содержание

Глава 1	5
Глава 2	11
Глава 3	16
Конец ознакомительного фрагмента.	23

Դան Էմ Ուրախ եմ ծանոթանալ

Глава 1

Այսօր այնքան ուրախ ու շփոթված եմ, որ իմ տուն ետ դառնալն ավելի երկար և արկածներով լի թվաց: Երթուղայինով տուն վերադառնալիս բաց թողեցի իմ կանգառը, չորս կանգառ անցա, հետո ուշքի գալով՝ իջա և ոտքով ետ դարձա քրոջս տան ուղղությամբ: Երբ հասա մեր կանգառ, համոզվեցի, թե ինչքան շփոթված եմ և ոգևորված:

Ինչքա՛ն եմ շփոթված ես...

Տան մուտքի մոտ հասնելով, հիշեցի՝ մի քանի հարևանի կողքով անցա առանց բարևելու: Ես երբեք անշնորհք չեմ եղել, այլ այստեղ իմ ուրախությունն է մեղավոր: Կարծես թռչում եմ քայլելու փոխարեն: Այսօր վերջապես ինձ դրական պատասխանեցին: Ես կաշխատեմ, կկայանամ այս հողի վրա, վերջապես կունենամ իմ եկամուտը: Այս միտքը հանգիստ չէր տալիս ինձ ամբողջ ճանապարհին: Վաղուց այսքան ուրախ չէի զգացել ինձ: Վազեցի տուն: Քույրս ինչպես միշտ խոհանոցում էր: Վազեցի գրկեցի.

-Ուրաա՛, ինձ վերցնում են աշխատանքի:

-Ուրաա՛,- գոչեց քույրս,- ի՞նչ լավ է սիրելիս, դե պատմի տեսնեմ:

-Լսու՞մ ես, տա-տա- դա-դամ, ինձ տվեցին հնարավորություն փորձաշրջան անցնելու, ասեցին վաղվանից 8-10 օր փորձաշրջան կանցնեմ, հետո պարզ կլինի:

-Չետո՞, Էլի հետո, ես վախենում եմ այդ հետոյից: Պատմի տեսնեմ ի՞նչ տեղ է, ի՞նչ պայմաններ են:

-Նարս, մի անհանգիստացի, ամեն ինչ լավ կլինի, ես զգում եմ, որ կաշխատեմ այնտեղ:

-Դու անցած անգամ էլ էիր այսքան ինքնավստահ:

-Ես մեղք չունեմ ,դու լավ գիտես անցած անգամների մասին:

-Իսկ սա ո՞ր հայտարարությամբ էիր գնացել, ի՞նչ կազմակերպություն է:

-<<Ոսկե սերունդ>>է կազմակերպության անվանումը: Գնացի ինձ առաջին հարկում ընդունեց պատասխանատու աշխատակիցը, հարցազրույցից հետո ասաց <<Վաղվանից եկեք փորձաշրջանի, բայց կարող եք չանհանգստանալ, չեմ ուզում խոստանալ, բայց հավանաբար կմնաք մեզ մոտ աշխատելու: Մեր գլխավոր տնօրենը նոր նախագիծ ունի, որով խրախուսում է անփորձ կադրերին աշխատանքի ընդունելը>>:

- <<Ոսկե՞ սերունդ>>:

Այնքան ոգևորված էի, որ միանգամից չնկատեցի Նարինեի դեմքի արտահայտությունը: Մի քանի անգամ կրկնեց անվանումը կազմակերպության, ապա տխուր կամ հիասթափված՝ ավելացրեց .

-Բայց ինչու՞ այնտեղ, չեմ հասկանում, այս քաղաքում էլ ուրիշ տեղ չկա աշխատելու:

-Բայց ի՞նչ խնդիր կա քույրիկս, ինձ արդեն դուր է գալիս իմ ապագա աշխատավայրը: Գիտե՞ս այնպիսի տպավորություն էր կարծես հարազատ վայրում լինելի: Բայց դա ուրախությունից էր երևի: Մնացածն արդեն վաղը կիմանամ, անհամբեր սպասում եմ վաղվան: Մինչև վաղը ինչպես եմ դիմանալու՝ չգիտեմ:

Բայց Նարինեի հայացքը և տրամադրությունը փոխվում էր վայրկյան առ վայրկյան՝ ավելի մտազբաղ դառնալով: Անհանգստանում է անշուշտ, միշտ ինձ համար լավագույն է կամենում:

-Նարինս մի անհանգստացի, ամեն բան լավ է լինելու,- փորձեցի հանգստացնել նրան:

-Ես քեզ խորհուրդ եմ տալիս չշտապել, Էլի տարբերակներ նայիր, ավելի հարմար տարբերակներ հաստատ կլինեն:

-Ես գտել եմ այն, ինչ փնտրել եմ այսքան ժամանակ:

Այնքան հոգնած էի գգում ինձ, որ քրոջս համոզել ինչ որ բան՝ չէի ցանկանում:

***

Երկու տարուց ավել էր, ինչ ավարտել էի պետական համալսարանը և ունեմ հաշվապահի մասնագիտություն: Իմ մասնագիտությամբ էլ ինքնակենսագրականս ուղարկել էի մի քանի աշխատանքի տեղավորման գործակալություններ, որտեղից էլ ստանում էի առաջարկություններ: Շատ լավ առաջարկություն էի ստացել. շինարարական մեծ կազմակերպություն էր, աշխատավարձը բարձր, ինչը ամենակարևորներից էր ինձ համար: Սկզբնական երեք օրը մեծ հաճույքով էի գնում: Անձնակազմի մեծ մասը երիտասարդ տղամարդիկ էին ու մեծ ուշադրությամբ էին ինձ շրջապատում, ինչն ինձ սկզբում դուր էր գալիս: Հաճախ սուրճ էին հյուրասիրում, շուրջս պտտվում էին, հումորներ էին անում, իրենց օգնությունն էին առաջարկում: Սկզբում զվարճալի էր նույնիսկ, երբ տեսնում էի, թե ինչպես են տղաները խառնվում իրար, փորձում մեկը մյուսից առաջ անցնել՝ աչքի ընկելու համար: Զվարճալի էր սկզբի մի քանի օրը: Հետո այս ընդհանուր տեսարանը սկսեց հոգնեցնել, տհաճություն պատճառել այդ չափից դուրս ուշադրությունը, նույնիսկ վախեցնել: Կենտրոնանալը աշխատանքի վրա դժվարանում էր և՛ իմ, և՛ նրանց համար: Իրենց իհարկե հասկանալի էր. առավոտից մինչև ուշ երեկո աշխատում էին, հանգստյան օր միակ կիրակին էր, այն էլ տնօրենը երբեմն առաջադրանքներով էր գբաղեցնում: Աշխատակազմի միակ երիտասարդ աղջիկը ես էի, այն էլ ոչ տգեղ: Բայց երբ սկսեցի ինձ որոշակի չափով սատր և հեռու պահել, տղաների այս փոքր ինչ ամբոխից, առաջացավ տհաճ և լարված մթնոլորտ: Որոշեցի հրաժարվել իմ այնտեղ աշխատելու հնարավորությունից: Հաջորդ առաջարկն ուսումնական կենտրոնների գլխավոր մասնաճյուղում էր: Բիզնեսը բաղկացած էր մի քանի կենտրոններից, որոնք դասավանդում էին մի քանի դպրոցական առարկաներ և տարբեր սպորտաձևեր: Անձնակազմը բարի էր, ակտիվ, երիտասարդ աղջիկներ և տղաներ էին: Բայց էլի այստեղ. բա՛յց. . . Ամեն աշխատանքային օրվա ավարտին մնում էին զվարճանալու: Երեխաների հետ էին աշխատում, նյարդերը թուլացնել էր պետք, խմում էին ալկոհոլ, երաժշտություն միացնում և զվարճանում: Եվ դա նորմալ էր երիտասարդ մեր տարիքում: Եվ քանի որ կադրերի բաժնի աշխատակիցները հաճույքով միանում էին նրանց, իմ պատճառաբանությունները թե ալկոհոլ չեն սիրում, չեն օգտագործում, օրվա վերջ հոգնում են և շտապում են տուն՝ դիտվում էր որպես անջատում անձնակազմից և դատվում էր խիստ: Ահա և այստեղ աշխատեցի մեկ ամիս և հեռացա: Քույրս իհարկե դեմ էր իմ հեռացմանը երկու դեպքում էլ, ասում էր այդպես ես փորձ ձեռք կբերեմ, կտարբերեմ կարելին – անկարելիից, թացը - չորից, որ պետք է լեզու գտնել յուրաքանչյուր մարդու հետ: Չնայած ես ինձ հանգիստ մարդ եմ համարում, չեմ սիրում բողոքել կամ ստեղծել լարված իրավիճակ, բայց քրոջս պես համբերատար չեմ կարծում ինձ:

Քույրս՝ Նարինեն աշխարհի ամենալավ քույրն է: Նա գեղեցիկ է ու խելացի: Ամուսինն՝ Արմենը նույնպես հիանալի մարդ է: Նրանք ինձ գրկաբաց ընդունեցին, երբ ես դպրոցն ավարտելուց հետո, սորաքրոջս տանից տեղավոխվեցի իրենց մոտ մայրաքաղաք՝ սովորելու: Ծնողներիս չեմ հիշում՝ փոքր եմ եղել, երբ կորցրել ենք նրանց, իսկ մորաքույրս իմ ու Նարինեի խնամքը վերցրել էր իր վրա մինչև մեր դպրոցն ավարտելը: Ես նույնիսկ չեմ էլ կարող չափել, թե որքան եմ իրենց շնորհակալ ու պարտական:

Նոր գագացի հոգնածություն: Երկար ժամանակ էր աշխատանք էի փնտրում, մերժում էին՝ պատճառաբանելով աշխատանքի փորձ չունենալս: Նարինեն ու Արմենը չէին թողնում ինչ-որ բանի կարիք ունենամ, բայց ես ուզում էի աշխատել ու վաստակել ինքս: Ուզում էի այնքան վաստակել, որ քրոջս ընտանիքին շնորհակալությունս կարողանամ նաև նյութապես հայտնել: Մեծ հույս ու համոզմունք ունեմ՝ վաղվանից նոր կյանք է սկսվում ինձ համար:

Հաջորդ օրը ավելի հրաշալի էր, քան նախորդը: Գարնան սկիզբն էր և դեռ սառն էր, բայց սիրտս ներսից ինձ ջերմացնում էր՝ ամառվա միջին ամսվա պես: Սիրտս ուրախ էր ու լցված գարնանը բնորոշ գեղեցիկ ծաղիկների գույներով: Այնքա՛ն ծրագրեր էի կազմել այս ամիսների ընթացքում և ամենը կախված էր աշխատանք գտնելուս հետ: Բայց քանի

քայլերս հեռանում էր տանից, այնքան սիրոս անհանգստությամբ էր լցվում՝ նոր մարդիկ, նոր միջավայր, նոր, նոր: <<Ոչի՛նչ Մոնա, ոչինչ, հիշի՛ր երեկ որքան լավ անցավ, ամեն ինչ լավ կլինի>> . - հանգստացնում էի ինքս ինձ:

Արդեն տեղում էի: Շենքը մեծ էր և գեղեցիկ: Տեսնես ո՞վ է այս գեղեցկության հեղինակ, հաստատ գովասանքի արժանի է:

Տասներկու հարկ է կարծես թե, այնպես է կառուցված, որ դրսից դժվար է հաշվելը: Շենքի ներքևից մինչ մեջտեղը դեղին էր, այնուհետև մգանում էր և մոտ էր ավելի նարնջագույնին: Վերևի մի քանի հարկը խիստ տարբերվում է՝ ավելի առաջ էր դուրս եկած քան ներքևի հարկերը, բայց այնքան համահունչ էր իրար, որ ժամանակի չես ավստում՝ կանգ առնելու և գնահատելու այս գեղեցկությունը:

Դեռ նոր ոտքս ներս չդրած՝ արագ քայլելով ինձ մոտեցավ Աստղիկը՝ ով երեկ անցկացրեց իմ հարցազրույցը:

-Մոնա՞:

-Այո, բարի լույս,- ես զարմացած նայում էի նրա անհանգիստ հայացքին,- վերևում ձեզ են սպասում, խնդրեմ եկե՛ք ինձ հետ:

-Այո իհարկե:

Մենք արագ քայլերով գնում էինք մի լայն միջանցքով, որն ինչպես հասկացա տանում էր մեզ վերելակի կողմը:

-Ներեցեք, ի՞նչ-որ բան է պատահել, դուք շփոթված եք երևում,- հարցրեցի:

-Ոչ, ոչ, ո՛չ մի բան, ի՞նչ պետք էր պատահեր, ուղղակի այսօր ուշացել եմ:

Վերելակով բարձրացանք երրորդ հարկ: Այստեղ ինձ դիմավորեց մեկ այլ աղջիկ, ով սկզբից ինձ նայեց տարօրինակ զարմացած, թե՞ ուրախ- զարմացած, այդպես էլ չհասկացա .

-Համեցեք, բարի լույս Մոնա, ես Աննան եմ, տնօրենի օգնականը, ուրախ եմ ծանոթանալ ձեզ հետ:

-Բարի լույս, ես նույնպես:

-Երևի նկատեցիր, այստեղ դիմում ենք միմյանց անունով, մեր տնօրենը հրաշալի մարդ է, և հորդորում է մեզ լինել միմյանց նկատմամբ բարեհամբույր, նրբանկատ և ունենալ ընկերական հարաբերություններ: Այսպիսով անունով միմյանց դիմելը նույնպես նպաստում է դրան,- ժպտաց և հայացքով սպասում էր իմ պատասխանին:

-Այո, իհարկե,- նույնպես ժպտալով պատասխանեցի:

Աննան գեղեցիկ և շքեղ տեսք ուներ: Նա խոսում էր հանգիստ և ինքնավստահ, իսկ ես մտքումս հարցեր էի հյուսում<<ինչպե՞ս է հասցնում այսքան գեղեցիկ տեսք պահպանել այս լարված աշխատանքի մեջ, տեսնես քանի՞ մասնագետ է աշխատում նրա արտաքին տեսքն այսքան գեղեցիկ ապահովվելու համար>>:

Նա ինձ կարճ ներկայացրեց ներկայիս բիզնես համալիրն: Այս շենքն առաջինից մինչև երրորդ հարկն ունի մի քանի գործակալություն, որոնք զբաղվում են տարբեր բիզնես ծրագրերով: Իմ աշխատանքն առայժմ հաշվապահի օգնականն, հետո ժամանակը և իմ աշխատանքային գույք կտա:

-Այստեղ ունենք երկու օրինակից պայմանագիր, ես խորհուրդ կտայի հիմա ստորագրել:

-Ի՞նչ պայմանագիր է: Ես դեռ փորձաշրջան նոր պետք է անցնեմ, մի՞թե արդեն պայմանագիր:

-Մա պայմանագիր է, որով հաստատվում է, որ դու անցնում ես փորձաշրջան, և փորձաշրջանի ավարտից հետո, եթե մնաս մեզ մոտ աշխատելու, ուրեմն մենք պարտավորվում ենք քեզ հավելյալ վճարել այս օրերի համար նույնպես: Եթե երկմտում ես, կարդա փաստաթուղթը մանրամասն, կամ մտածիր, հետո ստորագրիր կամ հրաժարվիր առհասարակ, քո կամքն է:

-Ո՛չ, դրա կարիքը չկա, ես նույնիսկ շնորհակալ եմ,- ուրախացա,- եկեք ստորագրենք:

Ստորագրեցինք: Աննան վերցրեց փաստաթղթերը, նայեց ինձ ոտքից գլուխ գննող հայացքով.

-Հիմա գնանք իմ ետևից, ես քեզ կողեկցեմ տնօրենի մոտ, իսկ մնացածը տեղում, լա՞վ:

-Լավ:

Ես հետևեցի Աննային: Տարօրինակ բան փոխվեց նրա հայացքի մեջ: Խոսում էր ինձ հետ, բայց հայացքը փախցնելով խուսափում էր իմ հայացքից: Քայլում էր անհանգիստ՝ նայելով շուրջը, կարծես իրեն հետևում էին: Միրոս սկսեց անհանգստանալ՝ ինչու՞ էր ինձ այդպես գնում, գուցե՞ պատշաճ չեմ հագնվել: Կամ Ինչու՞ ծանոթանալ տնօրենի հետ: Այդ ո՞ր օրվանից են հասարակ իմ պես փորձաշրջան անցնող աշխատակցին ծանոթացնում այսչափ <<մեծ>>մարդու հետ: Մինչ գնում էինք դեպի վերելակը, ես հիշեցի երեկվա իմ բացահայտումներն այս հաստատության մասին ու իմ ապագա տնօրենի մասին: Հարցազրույց էին հրապարակել նրա հետ՝ հարուստ, հաջողակ, չամուսնացած, բարերար: Ներկայացնում էին իբրև հրաշալի տնօրեն և որպես աննման անձնավորություն: Եվ ամեն տեղ նրան ուղեկցում էր նրա օգնական՝ Աննան, միշտ շքեղ հագնված, միշտ գինված հարցերի խելացի և բովանդակալից պատասխաններով:

Վերելակով բարձրանում էինք, ինչպես հասկացա ամենաբարձր հարկն (իննը հարկից հետո թիվ չկար, միայն կյոբ կանաչ կոճակ էր):

Վերելակի դուռը բացվեց: Աննան առաջ գնաց և առանց նայելու իմ կողմն՝ ասաց.

-Հետևի՛ր ինձ:

Վերելակից դուրս գալուց հետո կարծես ուրիշ շինություն մտնեինք: Առաջին բանը, որ մտքովս անցավ՝ <<մենք նու՞յն շենքում ենք>>: Ի տարբերություն առաջին և երրորդ հարկերի՝ այստեղ լայն միջանցք չէր բացվում: Վերելակից ուղիղ, աջ և ձախ կողմերում մի շարքով երևում են աշխատասենյակներ: Ի տարբերություն ներքևի հարկերի՝ այստեղ սենյակները թափանցիկ չեն: Եվ երբ գլուխս շրջեցի աջ և ձախ, ոչ միանգամից, բայց մի քանի անգամ նայելուց հետո՝ հասկացա, որ այս բոլոր սենյակները շրջան էին կազմում վերելակի շուրջն՝ այսինքն այս տարածքն կյոբ էր: Ա՛յ քեզ զարմանալի բան: Այսպիսի բան մտքովս էլ չէր անցնում, երբ որ հետևում էի փողոցի կողմից, ահա թե ինչու առաջին տպավորությունս այնպիսին էր՝ իբրև ուրիշ շենքում եմ հայտնվել: Մտանք մի սենյակ, մեծ և լուսավոր: Սենյակի մեջտեղում դրված էր կյոբ ապակուց սուրճի սեղան, իսկ այն շրջապատած էր բազմոցներով: Աննան շրջվեց դեպի ինձ.

-Մպասի՛ր այստեղ:

Աջ կողմում երևում էր տնօրենի աշխատասենյակն՝ այստեղ արդեն ամբողջն ապակուց էր: Աննան մտավ նրա մոտ: Տեսնում էի տնօրենին նստած գրասեղանի մոտ: Ես ճանաչեցի նրան հարցազրույցում տեսած լուսանկարից: Աննան մոտեցավ նրան և հայտնում էր ինչ որ բան՝ չէր լսվում ոչինչ: Հանկարծակի տնօրենը կանգնեց և միանգամից նայեց իմ կողմը: Ես շփոթվեցի, սիրտս կարծես կանգ առավ նրա ուղիղ հայացքից: Նա նայում էր ինձ ու պարզ չէր՝ զարմացա՞ծ է, թե՞ զայրացած, կամ կարծես երկուսը մեկում: Չկարողացա մի քանի վարկյանից ավել նայել նրան՝ սիրտս ավելի վախով լցվեց:

Դուռը բացվեց: Մտավ նա և Աննան: Ես մի փոքր առաջ գնալով՝ բարևեցի: Նա չպատասխանեց բարևիս: Նստեց ինձանից ձախ՝ բազմոցին: Աննան խախտեց այս անչափ անհարմար լուրջությունը.

-Մո՞նա, սիրելի՛ս փորձիր հասկանալ և ընդունել: Սկզբում իհարկե դժվար կլինի, բայց այլ ելք չկա:

Ապշած նայում էի: Տնօրենը շրջվեց Աննայի կողմը և հայացքով լռեցրեց:

Ահա թե ինչպես են հայտնում վատ լուրն անբուժելի հիվանդության կամ հարազատի կորուստի մասին, իմ հետ ի՞նչ-որ բան այն չէ՞, բայց ինչու՞ հենց իրենք ինձ պետք է հայտնեն:

Տնօրենը վեր կացավ տեղից, մի քանի քայլ արեց սենյակում, ապա վերադարձավ նստեց իր տեղում և նայեց խիստ ինձ վրա.

-Դու մինչ այստեղ բարձրանալը երկու պայմանագիր ես ստորագրել:

-Այո և շնորհակալ եմ ձեզ ինձ հնարավորություն տալու համար:

-Դու լսե՞լ ես ամուսնական պայմանագրերի մասին, այսինքն հաշվարկով՝ այսպես ասած կեղծ ամուսնությունների մասին:

-Լսել եմ:

-Դա երկշահավետ գործարք է:

-Պարզ է:

-Քո ստորագրած փաստաթղթերից մեկը ամուսնական պայմանագիր էր, մյուսը՝ գումարի փոխանցման և պարտավորության պայմանագիր,- ասաց Աննան:

-Ներեցեք, Ի՞նչ պայմանագիր:

Ինձ թվաց ես սխալ լսեցի, բայց նրանց լուրջ և ինքնավստահ հայացքից՝ սկսեցի լարվել ավելի:

-Ինչպե՞ս թե, դուք կատակու՞մ եք,- ես ժպտացի, սա երևի հարուստների կատակ անելու ձևերից է:

-Մի՞թե դու այնքան միամիտ ես, որ չես տարբերում կատակն ու լուրջը,- ձայնը բարձրացնելով՝ ասաց տնօրենը:

Ես կորցրեցի խոսելու և նույնիսկ մտածելու կարողությունս:

-Դու հիշու՞մ ես ինչ թղթեր ես ստորագրել, դու կարդացե՞լ ես մինչ ստորագրելը,- շարունակեց նա, ապա շրջվեց Աննայի կողմը,- ես մտածում էի կկարդա: Որքան կյանք է նրան անհրաժեշտ, որ նույն սխալները չանի:

-Ի՞նչ եք ասում, ես ոչինչ չեմ հասկանում:

-Դու վերցրու կարդա ու գուցե կարողանաս հասկանալ, եթե իհարկե ընդունակ ես:

-Դուք ձեր սահմաններն անցնու՞մ եք, իրավունք չունե՞ք ինձ վիրավորելու:

-Դու դեռ չգիտես ինչ է նշանակում անցնել սահմաններն: Այս պայմանագրերն ինձ իրավունք է տալիս անցնելու շատ չափեր ու վարվելու ոնց հարմար գտնեմ:

Միտքս կարծես սառչում էր, ես չէի հավատում, որ այս ամենն իմ հետ է կատարվում: Մա ինչ որ թյուրիմացություն է:

-Դու ստորագրել ես մի փաստաթուղթ, որով ես քեզ այնքան գումար եմ տրամադրել, որի մասին չէիր էլ կարող երագել, փոխարենը դու պարտք ես ինձ, իսկ մյուս փաստաթուղթն՝ ամուսնական պայմանագիր է:

-Դուք խե՞նթ եք: Ի՞նչ չի՞ն է պետք ձեր փողերը, ես չեմ խնդրել ձեզանից ոչինչ, կամ ի՞նչ ամուսնություն: Ես այստեղ ուրիշ հարցով եմ եկել:

-Փորձիր ընդունել այս ամենը,- պատասխանեց Աննան,- համոզված եմ՝ դու կարող ես:

-Լա՛վ, ես հասկացա, դուք մնացել եք ազատ և որոշել եք գվարճանալ նոր աշխատողի նյարդերի հաշվին, սա ձեր գվարճանքներից մեկն է,- վեր կացա և ուղղվեցի դեպի դռան կողմը:

-Նստի՛ր, - հրամայեց տնօրենը,- դու չես կարող դուրս գալ այստեցից:

Ես չլսելու տվեցի: Նա իմ հետևից հասավ, բռնեց ձեռքս:

Աննան փորձում էր հեռու տանել նրան ինձանից:

-Դուք ինձ իրավունք չունե՞ք բռնի այստեղ պահելու:

Հանկարծ ինձ ուժով տարավ դեպի սենյակի կենտրոնը և ուժով ուսիս սեղմելով՝ փորձում էր նստեցնել բազմոցին:

-Դու կմնա՛ս այստեղ, դու կաննե՛ս այն ամենն, ինչ ես քեզ կասեմ, ես հաշվի չեմ առնի, թե ով ես դու և ինչքան գումար եմ փոխանցել: Եթե դու քո ստորագրած պարտավորությունները չկատարես, այստեղից երբեք դուրս չես գա:

Չէի կարողանում հավատալ, որ այս ամենն ինձ հետ էր կատարվում: Ես երևի սարսափ երագ եմ տեսնում, հիմա կարթնանամ: Բայց ոչ մի կերպ չէի կարողանում ազատվել նրա ամուր ձեռքերից: Ջգացի, որ պայքարել ոտքի վրա կանգնելու համար, էլ ուժերս չի բավարարում, ստիպված նստեցի: Ապա պարանոցիս ուժգին ցավ գգացի, դա երևի նրա ամուր ձեռքի սեղմելուց առաջացավ, ու ցավն ավելի էր ուժեղանում: Ես ուզում էի բղավեմ, բայց չէի կարողանում, դժվարանում էի նույնիսկ շնչել, լսել՝ նույնպես: Քիչ առաջ Աննայի բղավոցն էլ չէի լսում: Թվում էր՝ հիմա կլռի ամբողջ աշխարհին: Աստիճանաբար նրա ձեռքերը քաշվում էին

Ինձանից ու նրա ահարկու պատկերը՝ նույնպես: Ահա Աննան այս ու այն կողմ էր վազում: Մի քանի տղամարդիկ խառնված էին իրար, իսկ մեկն էլ բռնել է նրա թևերը, թափահարում էր այն հրեշին: Ես տեսնում էի այս ամենը, բայց դեռ չէի լսում և օգնություն կանչել նույնպես չէի կարողանում: Այլևս աչքերս բաց չէի կարողանում պահել, միայն դեմքիս հպումից մի փոքր կարողացա բացել և տեսա մի տղամարդու, ով թափահարում էր տնօրենին: Հետո նույն մարդը ինձ որոշ բաներ էր ասում, դեմքս էր շոյում, փորձում էր գրկել և նստացնել ինձ: Ո՞վ է այս մարդը, փորձու՞մ է ինձ օգնել:

Եվ ամեն բան փակվեց աչքերիս առաջ և գիտակցությունս շուտով նահանջեց...

Глава 2

Երբ աչքերս բացեցի, միանգամից հիշեցի ինձ հետ կատարվածը . դող անցավ ամբողջ մարմնովս, հետո <<երագ էր>> . - ասեցի: Բայց ո՞չ: Ես մի անծանոթ սենյակում էի: Նստեցի. մահճակալի մեջ էի: Նայեցի շուրջս: Մահճակալի ձախ կողմում բացմոցի վրա նստած քնած էր Աննան: Վեր թռավ տեղից, երբ ձայն տվեցի.

-Ինչպե՞ս ես, ինչ որ տեղդ ցավո՞ւմ է,- անմիջապես հարցրեց:

Վեր կացա տեղիցս, կարգի բերեցի ինձ, լավ է հագուստս վրաս էր, թե չէ կաարսափեի: Պարանոցս ցավում էր, գլուխս՝ նունպես:

Ես շտապեցի դուրս գալ սենյակից, չպատասխանելով Աննայի հարցերին:

-Դու այստեղից չե՞ս կարող դուրս գալ, փախչել չես կարող:

-Փախչե՞լ,- վրթոհվեցի ես,- Ինչի՞ց, ու՞մից կամ ի՞նչի՞ համար,- կանգ առա,- ասա՛ ինձ, ինքը հոգեկան խնդիրներ ունի՞ր կամ ի՞նչ ներկայացում էր դա: Թե՞ դուք հարուստ եք ու ամեն ինչ ձեզ կարող եք թույլ տալ:

Չսպասելով պատասխաններին՝ դուրս եկա միջանցք: Աննան կանչում էր իմ ետևից ու ինչ-որ բաներ էր ասում, որը ես չէի լսում:

Կանգնեցի՝ ուզում էի գուշակել ճիշտ ելքը: Շրջվեցի դեպի Աննան.

-Պայուսակս, հեռախոսս իհարկե չեք տա:

-Ո՛չ հիմա,- ասաց:

Գնացի այժ: Հետաքրքիր էր. Աննան չէր էլ փորձում ինձ կանգնեցնել: Ես իր աչքերում տեսնում էի ավստասանք, բայց նաև վստահություն, որ իմ ջանքերն իզուր են և հաջողություն չեն ունենա:

Բայց ես այսպես հեշտ չեմ հանձնվի, իրենք ինձ գերի չեն վերցնի:

Աջ կողմում դուռ տեսա, բայց սա էլ երևի հերթական սենյակներից էր: Մի քիչ էլ գնացի դեպի ձախ երևաց մի դուռ, որը տարբերվում էր մնացածից: Մոտեցա որ բացեմ. չհասցրեցի՝ դուռը բացվեց և քիչ մնաց հարվածի ինձ: Ես ետ քաշվեցի. մի տղամարդ էր՝ կարծես թե ծանոթ, ինչ որ տեղ տեսել եմ այս մարդուն:

-Երեք ժամ քնելուց հետո պետք է որ արդեն լավ լինեք,- ասաց այս ծանոթ - անծանոթը՝ հանգիստ՝ նայելով ինձ ոտքից գլուխ, և այնպիսի հայացքով, կարծես թե ճանաչում էր ինձ.

-Հետևե՛ք ինձ խնդրեմ:

-Ու՞ր, ցույց տվեք ինձ ելքն այստեղից:

-Լսե՛ք, դա աստիճաններն են, այո՞ դուք ճիշտ ուղղությամբ էիք գնում, բայց այս երկաթե դռան գաղտնաբառն այստեղ ընդամենը մի քանի հոգի ունի, որոնց թվում իհարկե դուք չկաք, և ընդանրապես այստեղ ամեն սենյակը մուտքագրով է, մուտքն ու ելքը սահմանափակ են, նունիսկ վերելակն: Առանց իմ ինացության, Աննայի ու պարոն Առաքելյանի, այստեղ ոչինչ չի կարող շարժվել:

Ես ակամայից քնծիծաղ տվեցի. չկարողացա զսպել ինձ և անկեղծ ասած՝ չէի էլ ուզում զսպել: Ես փոքրուց էլ անկոտորում եմ եղել, ու հիմա ի՞նչ, պետք է ենթարկվեի չզհիտեմ ում ու չզհիտեմ ինչի՞ համար:

Ինձ արդեն հետաքրքիր էր դառնում այս խաղն, ովքե՞ր են այս մարդիկ, ի՞նչ էր իրականում այստեղ կատարվում: Ես սիրել եմ արկածներ և հանելուկներ, ներսիս չարածճի երեխան կարծես գլուխ էր բարձրացնում:

-Ի՞նչ եք ասում պարոն, առանց ձեր ինացության ելք ու մուտք չկա՞: Ես պետքարան եմ ուզում, կոտեկցեք ինձ, թե չէ ոչ տեղը գիտեմ, ոչ էլ դռան գաղտնաբառն ունեմ,- ժպտացի ես՝ ինձանից գոհ:

Նա նայեց ինձ սկզբում զարմացած, հետո քթի տակ ժպտաց.

-Աննան կոտեկցի,- շրջվեց, որ գնա:

-Մպասեք պարոն, -կանչեցի ես,- այսպես չի լինի:

Երկուսն էլ զարմացած նայեցին:

-Ասում եմ այսպես չի լինի, զանգե՛ք Առաքելյանին, նրա թույտվությունն էլ վերցրեք: Եվ առիթ է՝ ինձանից էլ ներողություն կխնդրի:

Աննան աչքերը պարզեց: Իսկ ահա այս պարոնը ժպտաց, գլուխը շարժեց, սպա.

-Հուճուրդի զգացումը չկորցնելն, իհարկե շատ լավ է, բայց պետքարան կարծում եմ իրոք ուզում եք, այսքան ժամանակ է այստեղ եք,- նույն խորամանկ ժպիտով պատասխանեց,- Աննա՛, ես ձեզ կսպասեմ<<Հինգում>>:

Նա հեռացավ, իսկ ես հետևեցի Աննային:

Այսքան անհամբեր ինձ դեռ չեմ հիշում, ես շտապում էի այն մարդու մոտ: Արդեն հասցրել էի մի քանի հարց տալ Աննային, բայց նա միայն կրկնում էր, որ իմ կյանքին վտանգ չի սպառնում, որ ինքը ցավում է այս ամենի համար, բայց Առաքելյանի օգնականն է և լավ ընկերը և ամեն բան կանի ի օգուտ իր ընկերոջ:

Մտանք այլևս կոչված <<Հինգ>>: Մա հերթական սենյակներից էր նույն հարկում: Ավելի լուսավոր էր ու ավելի մեծ: Ինձ այս սենյակը դուր եկավ միանգամից. սա երևի այս տարօրինակ մարդկանց հանգստի անկյունն էր: Ձախ կողմում խոհանոցն էր, կոկիկ ու գեղեցիկ կահավորված, իսկ աջ կողմում սեղան, բազմոց երեք հատ տարբեր չափերի, մեծ հայելի պատին ամրացված, իսկ առջևում մեծ պատուհաններ: Այս սենյակն այնքան ջերմ ու հարմարավետ թվաց, որ ականայից ապահովվության ու հանգստության զգացումով էի լցվում:

Այն մարդն, ում հետ քիչ առաջ փոքրիկ գրույց ունեցանք՝ նստած էր բազմոցներից մեկի վրա և ձեռքին ինչ որ թղթեր էին: Մոտենալով նրան՝ հիշողությանս մեջ պարզվում էր նրա դեմքը՝ նա այն մարդն էր, ով հասավ օգնության՝ ազատելով ինձ այն հրեշի ձեռքից:

Մեզ տեսնելով՝ տեղից վեր կացավ.

-Ես կփորձեմ որոշ հարցեր պարզաբանել, նստե՛նք:

-Ես ուզում եմ հասկանալ, թե իրականում ինչու՞ եմ այստեղ և ե՞րբ է բացատրություն տալու և ներողություն խնդրելու ձեր տնօրենն:

-Ամեն բան ասել՝ անհնար է: Դուք մեզ օտար եք, օտարներին կպատմե՞ք ամեն բան: Բայց ...

-Բայց օտար լինելը չի խանգարում գերի վերցնել և ստել՝ ամուսնական պայմանագիր ստորագրել տալով . - ասեցի քնծիծաղով:

-Բացի օտար լինելուց նաև անհամբեր, համառ .- ժպտաց՝ նորից այն խորամանկ ժպիտով:

-Թո՛ղ ես այդպիսին լինեմ, իսկ դու՞ք ով եք այս թատրոնում:

-Ես ուղղակի անվտանգության ղեկավարն եմ: Բայց այս թատրոնի գլխավոր դերերից մեկը - ձերն է: Պիտի խաղաք օրինակելի կնոջ կերպար: Բայց արդեն դժվարանում եմ հավատալ ձեր այս բնավորությանը:

Ես հագիվ էի զսպում բարկությունս:

-Այսպես, շարունակե՛նք: Երբ դուք երեկ եկաք աշխատանքի համար, ձեր գնալուց հետո, ձեր տվյալները քննելով՝ որոշվեց հենց ձեզ ընտրել: Դուք լրիվ համապատասխանում եք մեր պայմաններին: Եվ իհարկե չէինք ուզենա դիմել այսպիսի ծայրահեղ միջոցների, բայց սա պահանջվում էր:

-Փաստորեն ես ինչ-որ պահանջների համապատասխանում եմ, վա՛տ չէ: Ձեր այս խոսքերն ինչ-որ բան պետք է փոխեն, դուք այդպե՞ս եք կարծում:

-Կարծու՛մ եմ,- խիստ հայացքով ու խիստ ձայնով ասաց,- գումարն արդեն փոխանցվել է ձեր քրոջ հաշվին, և մի կլորիկ գումար էլ ձեր բանկային քարտին: Մենք ամեն ինչ գիտենք ձեր մասին: Գիտենք ձեր քրոջ ընտանքի հիպոտեկի մասին և դրա մարելը մեր փոքրիկ ապահովագրությունն է:

-Փաստորեն ես ձեզ օտար չեմ,- ասեցի ինձանից գոհ,- եթե դուք ամեն բան գիտեք իմ մասին, բա էլ ի՞նչ օտար: Հիմա ամենը կարող եք բացատրել, ապա՛, ապա՛:

-Դուք նաև շատ համառ եք:

-Դուք ինչու՞ եք մտահոգվում, համա՞ն եմ ,թե՞ անհամբեր, թե՞ կոպիտ, հո դու՞ք չեք ամուսնանում իմ հետ, թող ձեր պարոն Առաքելյանը մտածի:

Աննան վեր կացավ տեղից ու նայելով այս `ասեց.

-Չէ՛, այսպես չի լինի, պիտի թողնիր խեղդեր, Էսքան հիմա մեծ - մեծ չէր խոսա, ապա շրջվեց իմ կողմը,- մի դժգոհիր, լա՞վ: Այո՛, մենք քո կարծիքը հաշվի չենք առել, ստել ենք, Արամը սխալ վարվեց, բայց Խորենը ժամանակին հասավ չէ՞, կարելի է ասել՝ փրկեց քեզ: Նա ընթեանրապես քաղաքում չէր, երբ քո մասին տեղեկություններ էինք հավաքում: Նա վերջապես արձակուրդ էր գնացել, հազիվ որոշել էր հանգստանալ, բայց դու խափանել ես նորից, նորից ամեն բան, ընդ որում նրա հանգիստը, դու էլի ամեն ինչ փչացնում ես.նա ստիպված էր շտապ վերադառնալ: Իրեն մի մեղադրիր, ամբողջը ես եմ կազմակերպել: Ի՛նձ մեղադրիր:

-Աննա՛,պետք չէ, գսպի՛ր քեզ,- խիստ ասաց Աննային այս տղամարդը:

-Մենք մարել ենք քո քրոջ տան ամբողջ հիպոտեկը, հիմա քեզ հնարավորություն է տրվել ամուսնանալ հարուստ և գեղեցիկ մի երիտասարդ տղամարդու հետ, ապրել շքեղ կյանքով և ըստ ցանկության: Ինչ որ ուզես՝ կտրվի քեզ, ինչու՞ ես այսպես ըմբոստանում:

Հիշեցի,որ այս ընթացքում նա փորձում էր ինձ օգնել: Ես չեմ բարկանում, այլ նույնիսկ շնորհակալ եմ նրան, նա ավելի շատ բան ասեց թեկուզ բարկացած, քան այս տղամարդը հանգիստ տոնով:

-Աննա՛,- մոտենալով՝ Աննային ինչ-որ բան ասաց ցածրաձայն և Աննան դուրս եկավ:

☆☆☆☆

Ես կանգնել էի լուսամուտի մոտ. Սրանք հսկայական էին և արևի լույսն ամբողջությամբ տարածվում էր սենյակով մեկ: Իմ համար անսովոր, բայց շատ հաճելի էր: Ես նայում էի փողոցն անցնող մարդկանց, նայում էի երկնքին. Ի՛նչ հանգստություն, թվում էր՝ անվերջ կարող եմ նայել: Եթե չհաշվենք վերջին ժամերի իրադարձություններն, ապա կարելի էր նստել հարմարավետ բազմոցին, սուրճ և բլիթներ վայելել: Բայց ես մտածում էի Աննայի մասին: Թեև նա էր կազմակերպել այս անհեթեթությունը, բայց երևի նա իսկապես իր պատճառներն ուներ: Թէ՛ Աննան, թէ՛ իրենց աշխատակիցն արդարացնում ու պաշտպանում էին իրենց տնօրենին ու ընկերոջը, ես գգում էի, որ երկուսին էլ դուր չեր գալիս այս իրավիճակը, բայց ինչու՞ եմ շարունակում և ինչու՞ հենց ես եմ այստեղ՝ դա դեռ հարց էր: Որոշեցի հասկանալ ու պարզել ամեն բան, իմ հոգու արկածախնդիր ու չարածճի կողմը սկսում էր հավանել այս իրավիճակն: Այսպիսի արկածախնդրություն վերջին անգամ պատանեկան տարիներիցս եմ հիշում, երբ գնում էինք գյուղ ամառային արձակուրդների ընթացքում, և սիրելի իմ քեռակինն արգելում էր հեռու տանից կամ հողամասից խաղալը, մասնավորապես դեպի սարի լանջը գնալը, քանի որ այնտեղ ահռելի բարձր քարեր կային և մտահոգվում էր, որ քրոջս հետ կընկնեինք՝ ջարդելով ոտք կամ ձեռք: Քեռակինս անշափ բարի կին է, հոգում էր մեր մասին ամբողջ ժամանակ, ամեն բան մեզ թույլատրում էր, բացի սարի լանջ գնալն, իսկ մենք՝ արկածախնդիր և փոքր ինչ չարածճի պատանիներ, գաղտնի գնում էինք՝ պարզելու թե էլ ի՞նչ կա այնտեղ, էլ ինչ են մեզանից թաքցնում, թոնում էինք բարձր քարերի վրայից՝ համոզվելով, որ վտանգավոր ոչինչ չկա: Այդ ժամանակները վաղուց անցել էին և ես սովորել էի ապրել մեծերի պես գգույշ, բայց վերջին ամիսներին հոգիս թովռալ էր ուզում: Նորություն էի ուզում իմ կյանքում, հեղաշրջում, հոգնել էի նույնությունից: Պակաս բան էի գգում սրտիս խորքում:

Իսկ այս նորությունը փոթորիկի պես ահավոր էր և անմարդաբնակ կղզու պես հետաքրքիր:

***

Անվտանգության դեկավարը նստած էր նույն տեղում: Եվ ես երբեմն նկատում էի ինձ վրա ուղղված նրա հայացքը: Նա պլանշետով ինչ-որ բան էր անում, ապա գլուխն առանց բարձրացնելու՝ երբեմն աչքի տակով նայում էր ինձ: Նայում էր տարօրինակ՝ փնտրող և գտնելու հույսով լցված հայացքով: Գուցե իմ համաձայնությունն էր փնտրում կամ գուցե `

վախենում էր, որ փախուստի կղիմեն: Ես փորձեցի էլ չնայեմ նրա կողմը, նրա հայացքն ինձ արդեն անհարմար էր թվում:

Որոշ ժամանակ անց Աննան ներս մտավ՝ բավականին հանգիստ: Մոտեցավ խոհանոցի կողմը, լուռ ցույց տվեց սուրճի բաժակը, և ես գլխով համաձայնվեցի: Նա փորձում էր առավելագույնս լուռ շարժվել: Մոտենալով բազմոցին նկատեցի՝ աշխատակիցը նստած քնած էր: Ահա Աննայի այս չափ զգուշության պատճառը: Ես նայում էի նրանց ու ինձ դուր էր գալիս իրենց փոխհարաբերություններն: Իրար հասկանում էին կես խոսքից և նույնիսկ լուռ: Չնայած ժամեր էր անցել ինչ այստեղ եմ, բայց այնպիսի զգացողություն էր, թե ճանաչում եմ իրենց վաղուց: Լուռ նստեցի նրա դիմացի բազմոցին: Նոր նկատեցի, թե որքան գեղեցիկ է այս տղամարդը. բոլոր քնած մարդիկ են հաճելի ու այսքան անմեղ: Ես նույնիսկ կես բերան շնորհակալություն չասեցի նրան, որ օգնել էր ինձ: Աննան ձեռքը շրթունքներին սեղմելով, լուռության նշան ցույց տալով, կանչեց իր կողմն .

-Ուզում եմ ներես ինձ, մեր համար դժվար ժամանակներ են հիմա, ես համոզված եմ, որ դու կհասկանաս մեզ և կօգնես: Իսկ նա (մի պահ լռեց՝ նայելով ընկերոջ կողմը) երեկվանից չի քնել, իբրև հանգստի էր գնացել, մեկ օր էր ընդամենը մնացել: Երեկ արագ չվերթով վերադարձավ հենց իմացավ քո մասին: Այ որ դու մի քիչ խաղաղ լինեիր, ինքը կգնար կքներ իր սենյակում, նորմալ կհանգստանար:

-Ի՞նքն այստեղ է ապրում, դու՞ էլ:

-Մենք մեր բնակարաններն ունենք, բայց ավելի շատ այստեղ ենք ապրում՝ Արամի կողքին,- ժպտաց,- իմացար չէ՞ Արամը հենց Առաքելյանն է, նա այստեղ է ապրում և այսօրվանից դու նույնպես:

- Նա հոգեկան խնդիրներ ունի՞:

-Չէ՛, ինչ ես ասում: Ուղղակի բարկացած էր, շատ էր բարկացած, ես էլ զարմացա, ասաց, որ քեզ շփոթել էր ուրիշի հետ, դրա համար էր այդքան կոպիտ:

-Դա նորմալ չէ, ուղղակի անընդունելի է:

-Համամիտ եմ, բայց նորից պիտի ասեմ, եթե մտածում ես, թե կփախչես ու ուստիկանություն կղիմես, ուրեմն իզուր է: Մենք ունենք տեսախցիկի տեսագրություն ու ձայնագրություն, որում երևում է, որ դու քո կամքով ես ստորագրել, քո կամքով ես բարձրացել իմ հետ վերև: Նույնիսկ հակառակը՝ մենք քեզ կարող ենք դատի տալ վարկաբեկելու և գումար շորթելու փորձի համար:

Ես ցնցված էի, ահա թե ինպես են մարդկանց ծուղակի մեջ զցում: Շփոթվելով նման խոսքերից՝ բաժակն ուժեղ դրեցի սեղանին, իսկ Աննան խիստ նայեց վրաս: Անվտանգության դեկավարն աչքերը բացել էր իմ անզգույշ շարժումից: Վեր կացավ, ուտերը շարժեց.

-Աննա՛, իզուր է սուրճը քաղցած ժամանակ, դուք առավոտից ոչինչ չեք կերել: Սոնան առավոտից ոչինչ չի կերել, իսկ ժամը բավականին ուշ է:

Չարմանքս ավելի էր. այստեղ ի՞նչ որ մեկը մտածում էր իմ մասին:

-Մեզ հյուծված հարսնացու պե՞տք է,- ասաց՝ նայելով իմ կողմը:

Աննան ժպտաց խորամանկ նայելով ինձ ու Խորենին.

-Իհարկե ո՛չ:

Իհարկե հիմարություն կլիներ մտացելը, թե այս մարդկանց մեջ կգտնվեր մեկն, ում հետաքրքիր կլիներ իմ կարծիքն, իմ հուզումներն, իմ հայացքներն այս իրավիճակի նկատմամբ, բայց դա նաև նորմալ է օտար մարդկանց կողմից, չէ՞ որ մենք ժամեր առաջ ենք ծանոթացել, նույնիսկ նորմալ էլ չենք ծանոթացել: Երբ այս քնած ժամանակ գեղեցիկ թվացող, բայց արթուն ժամանակ՝ հաշվենկատ և նյարդայնացնող տղամարդը պատրաստվում էր դուրս գալ սենյակից, ես ձայն տվեցի .

-Մպասի՛ր:

Նա շրջվեց և մոտեցավ ինձ, այնքան, որ ես հետ քայլ արեցի .

-Ես չգիտեմ ձեր անունը:

-Խորեն է անունս,- ասաց պարզելով ձեռքը:

-Ասել, թե՞ ուրախ եմ ծանոթանալ ձեր հետ, ճիշտն ասած սուտ կլիներ:

-Գիտե՛ս, դա երևում է,- ժպտալով ասաց նա,- կարող ես ինձ դու- ով դիմել, Աննան արդեն ասել է, մենք այստեղ միմյանց դու- ով ենք դիմում:

Չնայած ես ոչինչ չէի ուզում ուտել, բայց ստիպելով ինձ սնվեցի, որպիսի ուժ ունենամ պայքարելու:

Глава 3

Ես այսպես ասած իմ սենյակում էի արդեն, լուսամտի վարագույրը բացել էի ամբողջությամբ, ի՞նչ գեղեցիկ էր մայրամուտը: Այստեղ նույնպես հսկայական լուսամուտ էր: Նստել էի գետնին փոված փափուկ գորգին՝ լուսամտի մոտ: Գիշերը քնել այդպես էլ չկարողացա՝ մտածում էի, վերհիշում անցած երկար օրը: Աննան ասաց՝ հեռախոս Խորենի մոտ է, կտա ինձ, երբ վատահ լինի, որ ոչինչ իրենց դեմ չեն ձեռնարկի: Ի՞նչ պետք է անել. իհարկե ոչի՞նչ: Ես որոշել էի ժամանակավոր ապրել այստեղ: Եթե ես ուզենայի, ինձ ոչ մի փակ դուռ չէր խանգարի: Բայց ստորագրել էի մի թուղթ, որն ինձ պարտադրում էր մի լավ մտածել: Եթե փախչել, ապա ինչպե՞ս են այդքան գումար ետ վերադարձնելու և իհարկե Աննայի ասածներն իրենցից սպասելի էին: Ու քրոջս մասին ո՞նց չմտածեմ: Իրենք ինձ ամեն ինչ տվել են, ոչնչի կարիք չեն գգացել: Փափագում էի փոխհատուցել մի գեղեցիկ օր: Ահա երևի գեղեցիկ օրն եկել է: Ես դեռ կմնամ այստեղ ու կպարզեմ մնացած հարցերը: Չետո խելացի կծրագրեմ ու կգնամ այստեղից առանց տուժելու: Բայց հիմա ուրախ եմ, որ քրոջս տան գումարը մարվել էր ու հանգիստ էի գգում ինձ . Աննան ասաց՝ զանգել էր քրոջս, գգուշացրել, որ ինձ գլխավոր հաշվապահի հետ ուղարկել են գործուղման, հարմար ժամանակ կկապվեմ իրենց հետ . քույրս հավատացել էր: Իսկապե՞ս: Նա այդքան հեշտությամբ չէր հավատա: Չիշեցի քրոջս խոսքերը . նա դեմ էր իմ այստեղ գալուն: Գուցե՞ քրոջս սիրտը գգում էր, որ անհեթեթ պատմության մեջ եմ ընկնելու: Եվ ինչպե՞ս են համոզել քրոջս, կամ ինձ ուղղակի ստում են:

Աչքերս բացեցի ուսիս հպումից: Աննան էր: Ես քնել էի գետնին: Մարմինս ցավում էր, գետնին քնելուց էր երևի: Արդեն ժամը 11 անց է: Չասցրել եմ քնեմ, լավ է:

-Մոնա՛, քեզ թողնեն պատրաստվես, հետո եթե ուզենաս կգնանք Արամի մոտ:

-Լավ:

-Քեզ համար հագուստ եմ գնել:

-Շնորհակալ եմ:

Ահա նորից Արամի մոտ տանող միջանցքում ենք, սակայն այս անգամ այլ հույզերով՝ համարձակությունս փորձում էր խեղդել վեր բարձրացող վախին ու տագնապին: Մտանք սենյակ, նույնն էր այստեղ ամենն՝ աջ կողմում երևում էր տնօրենի սենյակը: Ես լուռ հետևում էի Աննային: Մտանք ներս և նստեցինք դիմացը: Կրկին անհարմար լռություն էր: Իր առջևում դրված թղթապանակը վերջապես փակեց ու դարձավ մեր կողմը:

-Չգիտեմ դու ի՞նչ ես մտածում, բայց ես իմ պատճառներն ունեմ այս ամենը գործելու համար, ու թող քեզ էլ չհետաքրքրի թե ինչու: Մենք ամուսնական պայմանագիր ունենք, կարծում եմ արդեն կարդացել ես:

Ես ուշադիր լսում էի: Նա կարծես խոսում էր հերթական գործարքի մասին: Մենք կենդանի մարդիկ ենք, մի՞թե իրերի մասին է խոսում:

-Առաջիկա երկու ամիսը մենք քաղաքացիական ամուսնություն կխաղանք: Չետո օրինական կամուսնանանք: Մեր փոխարեն ամեն ինչ կպատրաստեն: Այս ամենը իմ ու քո համար միայն ձևական կլինի :

-Ձևակա՞ն,- ընդհատեցի,- իսկ ինձ՞ստը, ես ուզում եմ հասկանում, և վերջապես ես բացատրություն եմ պահանջում, ես դրա իրավունքն ունեմ:

Նա լուռ նայում էր ինձ: Թվում էր՝ մտածում է՝ ի՞նչ պատասխանի: Այդ րոպեին Աննային զանգ եկավ: Աննան պատասխանեց, ապա ասաց Արամին .

-«Անանց» ընկերության փաստաբանն ու տնօրենի օգնականն են եկել:

-Մեր փաստաբանին էլ կանչի, ներքևում միմյանց ծանոթացրու, հյուրասիրիր, ասա՛՛ հիմա կմոտենա:

Աննան դուրս եկավ: Մնացինք միայնակ:

-Դու այստեղից դուրս չե՛ս գա մինչև համաձայնության չգանք:

-Լավ եկեք քննարկենք,- ինձ համար սա լավ հնարավորություն էր ինչ-որ բան պարզելու,- դուք ուզում եք, որ ես այստեղ որքա՞ն փակի տակ ապրեմ::

-Մինչև մեր պաշտոնական ամուսնությունը, դրանից հետո կտեսնենք: Դա կախված է, թե ինչքան վստահության արժանի կլինես: Դու երևի գիտես իմ դիրքը հասարակության մեջ, և քո պատճառով ասեկոսենք չեմ հանդուրժի, որքան քեզ խաղաղ պահես, այնքան վստահություն կվաստակես:

Ես փորձում էի ինձ հավասարակշռված պահել, բայց սա արդեն չափազանց էր: Նունիսկ նոր հարձակման վախն ինձ չէր կարող լռեցնել: Կանգնելով՝ գլուխս մի փոքր խոնարհեցի ու նայելով նրա աչքերին ասեցի.

-Շնորհակալ եմ անչափ ձեռքդ գերազանցություն, որ թույլ եք տալիս շնչելու այս օդը ձեր հետ, - ապա ուղղվեցի՝ պատրաստ փախուստի համար,- եթե ես այստեղ եմ, ուրեմն կա իմ ներկայության կարիքն: Իսկ եթե ավելի վերլուծենք, ինչ- որ չափով իմ կարիքն ունեք, ուրեմն բարի եղեք ավելի հարգալից լինել իմ նկատմամբ:

Նրա աչքերում հեշտությամբ կարելի էր տեսնել զարմանք և մի փոքր շփոթություն, ինչն ինձ ավելի ինքնավստահությամբ լցրեց: Նստեցի ու ավելի վստահ էի զգում ինձ.

-Իմ մարմնի ու կյանքի համար երաշխավորո՞ւմ եք:

-Քո կյանքի համար երաշխավորում եմ, մարմնի համար առավել ևս, ինձ դու հետաքրքիր չես, ու հետո էլ հետաքրքիր չես լինելու: Մենք շարունակելու ենք ապրել առանձին սենյակներում:

-Լա՛վ, մենք ունենք երկու՞ ամիս:

-Այո:

-Իսկ եթե դուք մտափոխվե՞ք:

-Չեմ մտափոխվի, հակառակ դեպքում դու այստեղ չէիր լինի:

-Իսկ եթե՞: Եթե երկու ամսվա ընթացքում մտափոխվեք, կարո՞ղ եք խոստանալ, որ չեղյալ կհամարենք մեր համաձայնությունն ու ես կզնամ այստեղից ազատ, առանց որևէ պարտավորության:

Նա քնծիծաղ տվեց.

-Եթե մտափոխվեմ, ուրեմն այո՛, թող այդպես լինի:

-Ես խաղաղ կմնամ այստեղ և չեմ էլ փորձի փախչել: Ոգում եմ ազատ դուրս գալ այս շենքից, երբ որ անհրաժեշտ լինի, ազատ եմ ուզում լինել:

Նա վեր կացավ տեղից, բարկացրեցի կարծես, ձեռքը խփեց սեղանին.

Այդ պահին դուռը բացվեց. ներս մտավ Խորենը:

-Խորեն լա՛վ եկար, տար այս օրիորդին:

-Ես էլ արդեն սկսում էի մտածել, թե դուք այդքան էլ խելագար չեք, բայց ո՛չ, առաջին կարծիքս ճիշտ էր,- շարունակեցի,- համաձայնեք և ես իսկույն կզնամ:

Նա գլուխը կախեց մի քանի վայրկյան, մտածում էր: Ես այդ ընթացքում հասցրեցի նայել Խորենին: Անհանգիստ էր, շունչն անկանոն, կարծես շտապել էր այստեղ: Նրա մի ձեռքում պլանշետ էր, մյուսում հեռախոսը, երկու սարքերն էլ ակտիվ էին, իսկ ականջին ականջակալ:

Արամը բարձրացնելով գլուխը՝ շարունակեց.

-Խորենն անվտանգության ղեկավարն է, այստեղ ամեն ինչը նրա ձեռքերում է: Եթե ինքն անվտանգ համարի, ուրեմն կարող ես դուրս գալ, ինչ ուզենաս կարող ես անել, բայց միայն Խորենի թույլվությամբ ու անվտանգության ծառայության ուղեկցությամբ: Չէ՞ Խորեն:

Խորենը գլխով համաձայնության նշան արեց:

-Դուք ոչինչ չե՞ք մոռացել,- հարցրեցի:

-Հուսով եմ քեզ հնարավորինս քիչ կտեսնեմ:

-Դուք մոռացել եք էլի ինչ-որ բան:

-Մա ինձ խելագարության կհասցնի, ի՞նչ եմ մոռացել:

-Ներողություն խնդրել երեկվա համար:

Խորենը ծիծաղեց:

-Խորեն՛ն:

****

Ես շրջում էի միջանցքում: Հերթով բացում ու նայում էի սենյակները՝ Խորենը ասել էր՝ որը բաց կտեսնես, ուրեմն իրավունք ունես մտնելու: Աննայի, Խորենի և Արամի սենյակները փակ էին: Մնացած սենյակները, որոնք բաց էին, ես չէի մտնում ներս . ուղղակի նայում էի ու անցնում հաջորդին: Նման էին իմ սենյակին, տարբերությունը պատերի գույներն էին: Այս սենյակները կարծես առանձին մեկ սենյականոց բնակարաններ լինեին, ամեն հարմարություններով, թերևս միայն խոհանոց չունեին: Սենյակները համարանշված չէին, ապա ինչպե՞ս էին Համար 5 կոչում այն սենյակը, որտեղ հանգստանում էին: Եվ հետաքրքիր զգացում ունեի, զգում էի ինձ ազատ և ծանոթ միջավայրում: Իմ սենյակին հասա, բայց ներս չմտա: Ցանկացա զնայ Համար 5՝ հյուր խմելու, թեթև ինչ որ բան ուտելու կամ ինչ որ զբաղմունք գտնելու: Հեշտությամբ գտա: Հույս ունեի մեկին կգտնել այստեղ, միայնակ ուտել չեմ սիրում: Հետո հիշեցի, որ բոլորը հանդիպման են ներքևում: Ուտելուս ցանկությունը կորավ՝ Աննան կգա, միասին կուտենք: Փոքրիկ սուրճի սեղանին հեռախոս էր դրված: Մոտենալով հասկացա, որ ինձ էր: Ուրախացա: Նստեցի բազմոցին ու սկսեցի թերթել: Ես հեռախոսի կապվածություն երբեք էլ չեմ ունեցել, բայց այս ընթացքում մերոնցից նորություն չունեի: Բաց թողնված զանգեր կային, հաղորդագրություններ՝ նույնպես: Մինչ այս ժամ անհանգստանում էի, որ Խորենի մոտ էր եղել իմ հեռախոսն: Այս մարդիկ տարօրինակ են, ո՞վ գիտի ինչերի են ընդունակ: Բայց ամենը նույնն էր, նուրիսկ նոր հաղորդագրություններս բացված չէին: Ի՞նչ լավ է, սիրտս թեթևացավ: Ուզեցի զանգել Նարինեին, բայց կանգ առա: Ես լրիվ չգիտեի, թե ի՞նչ էին ասել Նարինեին: Եթե քույրս հարցեր տա՝ կշփոթվեմ: Լավ կլինի սպասեմ իրենց: Հեռախոսը ետ դրեցի: Հենվեցի բազմոցին, կարելի էր մի քիչ քնել, մինչև լուսաբաց չէի քնել: Բայց, երբ աչքս նորից ընկավ հեռախոսիս վրա, կարծես գլխի ընկա իրենց այս խորամանկ քայլը: Գու՞ցե դիտմամբ էին այստեղ թողել: Ես ամբողջովին մենակ էի սենյակում, փորձում են երևի ինձ՝ փախուստի ելք կփնտրեմ, թո՞ ոչ: Ինչքան ուզում են թող փորձեն, ես ավելի խելացի կվարվեմ:

Աննայի՛ ուսիս հայումից զարթնեցի: Աննան ուրախ էր.

-Մոնա ջան ի՞նչ լավ էիր քնել, չէի արթնացնի, բայց մի բան ուտենք, ես իջնեմ գործերիս:

-Ինչ լավ է եկար,- ես ուրախ էի: Այս խառնաշփոթի մեջ զարմանալիորեն Աննան հարազատ էր թվում ինձ, կամ գուցե միակ աղջիկն էր այստեղ՝ դրանից էր:

-Գիտեմ ոչինչ չես կերել, քո համար եմ եկել: Դու երբ ուզում ես և ինչ ուզում ես կեր, մեզ մի նայիր: Ինչ էլ ցանկանաս, որ այստեղ չկա, գրիր այս բացիկների վրա, աշխատողը կգնի, եթե շտապ պետք կլինի ինչ-որ բան, զանգիր ինձ կամ Խորենին, մեր համարներն այս թղթին գրել եմ, հեռախոսը էլ արդեն քո մոտ է:

-Լա՛վ, շնորհակալ եմ, բայց ո՞նց իմացար, որ ոչինչ չեմ կերել:

Աննան ժպտաց, բայց չպատասխանեց: Ճաշելուց հետո թեյ պատրաստեց, ասեց՝ թեյից հետո կգնա: Ես հարցրեցի, թե քրոջս ի՞նչ են ասել: Պատմեց, որ ասել է Նարինեին, թե Ամստերդամում եմ՝ գործուղման, շտապ է եղել դրա համար չեմ հասցրել հրաժեշտ տալ: Հենց Աննայի մոտ զանգեցի քրոջս: Քույրս անհանգիստ էր . հարցնում էր՝ ինչպե՞ս է առողջությունս, ինչպե՞ս է հիշողությունս: Այն վթարից հետո ամեն անգամ հարցնում էր հիշողությանս մասին, երբ ես փոքր ինչ ուշանում էի: Ասեց, եթե մի օր էլ չզանգեի, ուստիկանություն կգնար: Ես երկար չխոսեցի, ասեցի հեռախոսահամարս ռոումինգով է, որ ինձ չզանգի, հարմար լինելուն պես, ես իրեն կզանգեմ:

Ահա այս հարցն էլ լուծվեց:

-Մոնա՛, դու չես ուզում փախչել, ի՞նչ լավ է: Դու դեռ կարծիքդ կփոխես մեր մասին, ես համոզված եմ: Չնայած մեր գործելու միջոցներին, մենք վատ մարդիկ չենք:

-Չգիտեմ:

-Եթե հա՛րց ունես, հարցրու:

-Համոզված չեմ ,որ հարցերիս բավարար պատասխան կտաս: Բայց ուզում եմ ինչ-որ գործով զբաղվել, ես այպես պարապ կձանձրանամ:

-Լավ մի բան կնտածենք:

-Եվ ինչու՞ եք այս սենյակին ասում Համար 5:

Աննան ջերմ ժպտաց, երևում է ջերմ պանդուխտություն կա այստեղ:

-Մենք չորս ընկերներ ենք՝ Արամը, Խորենը, ես ու Գոռը՝ մեր խենթը, մեր ուրախ ու լավատես ընկերը: Մենք մի փողոցում ենք մեծացել, միասին դպրոց գնացել: Մեր ընտանիքները մտերիմ են եղել միշտ, ամուր ընկերներ և գործընկերներ են եղել տարիներ շարունակ: Չնայած տարբեր մասնագիտություններ ենք ընտրել, տարբեր բաժիններում սովորել, միևնույն է անբաժան ենք եղել: Իհարկե մենք մեր անձնական կյանքն էլ ունենք, բայց բոլորը գնացին, բոլորն անցան, մնացինք էլի չորսով: Այստեղ բոլորս ունենք մեր սենյակներն, իսկ սա 5-ն է՝ ընդհանուր է, բոլորս մեկ տեղում, այս սենյակը մեր հանգստի, մեր գրուցարանի, մեր երբեմն վեճերի, մեր քննարկումների բոլորն է:

Նա այնքան ջերմ էր խոսում: Միրոս մի պահ հուզմունքով լցվեց:

-Ի՞նչ հետաքրքիր է:

-Այո, մենք և աշխատում ենք միասին, և շարունակում մեր ընկերությունը: Գոռը հիմա գործուղման է, բայց շուտով կգա և նրան էլ կտեսնես: Համոզված եմ՝ կհավանես նրան: Իսկ դու Խորենի նկատմամբ ինչու՞ էիր այդքան կոպիտ, նա ընդանրապես չէր մասնակցել այս ամենին: Նա ամեն ինչ անում է քո հարմարավետության համար: Նա երկար վիճում էր Արամի հետ քեզ դիպչելու պատճառով, իսկ գիտես նրանք հազվադեպ են վիճում:

-Ես իրեն շնորհակալություն կհայտնեմ:

***

Խորենը քանի օր էր չէր երևում: Աննան ասաց՝ գնացել է մյուս մասնաճյուղ, այնտեղ խնդիրներ են առաջացել: Աննայի հետ ընկերացել էինք այս օրերի ընթացքում, կարծես թե վաղուց ճանաչելիս լինեինք իրար: Արամին մի քանի անգամ տեսել էի, միայն բարևում էինք միմյանց: Դա ինձ ուրախացնում էր: Ես մտածում էի նրա հետ վիճելն օգուտ չէ, պետք է կարողանայի այս ընթացքում մտքափոխ անել նրան: Դրա համար պետք է փորձել բարի հարաբերություններ ստեղծել նրա հետ որքանով որ հնարավոր լիներ: Առաջ գնալ էր պետք:

Արդեն կեսօր էր: Ես իմ սենյակում էի, երբ լսեցի խոսակցության ձայներ: Ես ակամայից դուրս եկա: Արամի աշխատասենյակի մոտից էր գալիս: Գնացի դեպի ձայներն: Աննան էր կանգնած միջանցքում և կարծես Խորենի հետ էին ինչ որ բան թեժ քննարկում: Խորենը դեպի իմ կողմն մեջքով էր կանգնած, իսկ Աննան դեմքով դեպի ինձ, և դեմքի անհանգստությունն ինձ էլ սկսեց անհանգստացնել: Մոտեցա:

-Դու մինչև երեկո կլինե՞ս այնտեղ,- Խորենն անհանգիստ էր:

-Կհասցնեմ կարծում եմ, մի քանի թուղթ է, շուտ ձևակերպեմ, հավաքվեմ գնամ,-ասաց Աննան:

-Գո՞ռը, Գոռը ու՞ր է, ե՞րբ կգա:

-Մի քանի օրից: Դե որ ինքը էստեղ լիներ ես չէի գնա էլի:

-Ոչինչ, մենք կհասցնե՞նք,- Խորենը ձեռքը դրեց Աննայի ուսին,- Աննա դու կարո՞ղ ես, ես վստահ եմ, դու միայն հիշիր իմ պատվերները:

-Լա՛վ Խորեն, սա էլ կհաղթենք:

Գործնական խնդիրներ ունեն, բայց ինչպես երևում է, չեն ընկճվում:

Խորենը հեռախոսը վերցրեց՝ զանգում էր: Աննան ինձ նկատեց վերջապես՝ ձեռքով բարևեց և ցույց տվեց դեպի Համար 5-ը: Խորենը բարկացած խոսում էր հեռախոսով:

-Դուք ինձ ասեցիք ապրանքը կլինի այսօր առավոտյան, ու՞ր է ապա: Ես ուրիշից պատվեր կանեի,- հետո նկատեց ինձ, գլխով բարևի նշան արեց, ես՝ նույնպես,- Ես կսպասեմ երկու ժամ էլ:

Ես արդեն 5-ում էի: Աննան շտապ էր:

-Մոնա ջան, ես պիտի գնամ մի քանի օրով: Կգանգես, եթե կարիքս ունենաս: Խորենը քո սենյակի համար նոր գորգ է պատվիրել, կբերեն կփոխեն:

-Շնորհակալ եմ, բայց իմ սենյակինն էլ շատ գեղեցիկ է, փափուկ և նոր է երևում:

-Չգիտեմ, ասեց փափուկ չէ:

-Լավ:

Ես արագ սուրճ պատրաստեցի և Խորենի համար նույնպես, չնայած նա դեռ չէր մտել ներս: Աննան նստած ինչ-որ թղթեր էր դասավորում, հետո նշաններ էր անում դրանցում: Նա շատ շփոթված էր, ասաց, որ վախենում է մոռանա Խորենի հրահանգները: Ես սուրճի բաժակները դրեցի սեղանին և նստեցի նրանից հեռու, որպեսզի չխանգարեմ: Նա այնքան կլանված էր այդ թղթերում, որ չնկատեց առջևի սուրճը: Խորենը ներս մտավ:

-Ա՛ն, դու հասցրեցիր նույնիսկ սուրճ պատրաստես, ապրե՛ս:

Ես ժպտացի: Նա մոտեցավ:

-Բարև Սոնա:

-Բարև:

Նա վերցրեց սուրճի բաժակն ու նստեց ինձ մոտիկ բազկաթոռին՝ նույնպես Աննայից հեռու:

Նա էլ էր սկսել ինձ բարևել: Երևի որոշել էմ բարի վարվել իրենց հետ մի հարկի տակ ապրող գերու հետ:

-Ո՞նց ես:

-Լավ, դու ո՞նց ես: Ոնց տեսնում եմ խնդիրներ են առաջացել: Դու բարկացած էիր:

Նա այնպես նայեց ինձ, որ ես փոշմանեցի հարցիս համար:

-Ամեն ինչ լավ կլինի ու ապրես՝ ես էլ եմ լավ:

Ես էլ ոչինչ ասելու ցանկություն չունեի: Աննան առանց սուրճը խմելու դուրս գնաց: Ես չհասցրեցի նույնիսկ հրաժեշտ տալ: Չանգեցին Խորենին:

-Բերե՛լ են, շատ լավ, բարձրացրեք վերև: Ես հիմա ընդառաջ կգամ:

Չետո վեր կացավ:

-Սոնա դու առայժմ այստեղ մնա: Քո սենյակում հիմա գորգը կփոխեն:

-Ես Աննային էլ ասեցի՝ իմ սենյակի գորգը հին չէ և ես գոհ եմ: Ի՞նչ կարիք կա փոխելու :

-Այո՛, կարիք չկա, բայց կփոխենք: Դու սովորություն ունես ժամերով գետնին նստելու, կամ քնելու գորգին՝ հատակին: Ես չեմ ուզում չոր լինի կամ հիվանդանաս:

-Ես...

Նա չթողեց, որ շարունակեմ:

-Թե՛ այդպես հույս ունես մրսել, հիվանդանալ: Այդպես հաստատ ոչինչ չես փոխի:

Սիրտս սեղմվեց, կոկորդս նույնպես: Ես գսպում էի ինձ, որ հանկարծ մի կաթիլ արցունք չթափեմ նրա ներկայությամբ: Բայց սիրտս, ապա և աչքերս լցվում էին առանց իմ կամքը հարցնելու, դրա դեմ անգոր էի: Նա նայեց աչքերիս մեջ, հետո շրջվեց, սեղանից ինչ որ բան վերցրեց ու գնաց: Կեցցե՛ս Սոնա, նրա մոտ արցունքներդ զսպեցիր: Բայց երբ մնացի մենակ, ի՞նչ թեթևություն:

Գլուխս իջեցրեցի ծնկներիս և ազատություն տվեցի սրտիս, աչքերիս, որ չգիտես վիրավորանքից էր լալիս, թե՛ չհասկացված լինելուց:

Միջանցքի շարժը նվազում էր: Երևի արդեն վերջացնում էին: Մի քանի րոպե անց ներս մտավ տիկին Վարդուհին՝ մաքրուհին:

-Սոնա ջան վերջացել են, արդեն ամեն ինչ պատրաստ է, Խորենը ասեց, որ կարող ես վերադառնալ երբ ցանկանաս:

-Շնորհակալ եմ:

Ես վերադառնալ չէի ուզում: Այդ չարաբաստիկ գորգը տեսնել չէի ուզում: Այո՛, ես փոքրուց սիրել եմ հատակին նստել, նկարել ինչ-որ բան, չնայած, որ միշտ չէր հաջող ստացվում: Դրանում ոչ մի կասկածելի կամ զարմանալի բան չեմ տեսնում: Որոշ մարդկանց ճանաչում էի, որոնք նույնպես սիրում էին հատակին նստել, էլ չեմ ասում Ասիական երկրների ժողովուրդի ապրելակերպի կամ սովորույթների մասին: Կամ այս մարդը որտեղի՞ց իմացավ իմ հատակին քնելու կամ ուղղակի նստելու մասին: Գուցե Աննան էր ասել. նա տեսել էր ինձ

քնած գորգին: Կամ եթե ես այն մտադրությունն ունենայի, ինչում նա ինձ մեղադրում էր, ապա կարելի կլիներ նրան արդարացնել:

Մի քիչ այս ու այն կողմ շրջելուց հետո գնացի իմ սենյակ: Գորգը սենյակի տեսքն ավելի էր գեղեցկացրել: Գեղեցիկ էր ու ավելի փափուկ: Ամբողջ սենյակը չէր ծածկում, միայն մահճակալից դեպի լուսամուտ և դեպի բազկաթոռ:

Գիշերվա մեկն էր, երբ արթնացա: Ուզեցի դուրս գալ այս չորս պատերից, բայց Աննան այստեղ չէր. կանգ առա: Աննան իմ կողքի սենյակում էր ապրում և ես ինձ ավելի հանգիստ էի գգում: Բայց ոչի՛նչ, համարենք դեռ կեսօր է, ի՞նչ տարբերություն: Ես վճռական դուրս եկա դեպի Համար 5-ի կողմն, իբրև մի գրամ անգամ չեմ վախենում: Միջանցքը լու՛սավոր էր, ու ոչ մի շունչ: Միրտս հանգստացավ: Մտա ներս ու անմիջապես գնացի սառնարանի կողմը՝ մի կտոր պանիր վերցրեցի, հյութ լցրեցի, շրջվեցի դեպի սենյակը և քարացա . Խորենն այստեղ էր՝ բազկաթոռին պատկած ու քնած: Ես արագ - արագ կերա մնացորդը պանրի, հյութը խմեցի, և պատրաստվում էի արագ և աննկատ անհետանալ այդտեղից: Բայց ինչ-որ ուժ կանգնեցրեց ինձ իմ տեղում: Նրա վրա վերմակ չկար գցված և դա չգիտես ինչու ինձ դուր չեկավ: Սկսեցի անհանգստանալ նրա համար: Ես փակեցի աչքերս մի պահ, որ մոռանամ տեսածս, բայց գիշերը հանգիստ քնել չէի կարողանա: Այո՛, նա շորերով էր քնած դժվար մրսեր, բայց այդպես չէր կարելի թողնել, պետք է ծածկել: Չգույշ կծածկեմ, ինքը ինձ չի էլ նկատի: Չգույշ վերմակը հանեցի բազմոցին կից դարակից և մոտեցա Խորենին: Քանի մոտենում էի, այնքան իր տեսքն ինձ դուր չէր գալիս: Երեսի գույնը փոխված էր, ճակատին ու երեսին քրտնքի կաթիլներ էին երևում: Երբ վերմակը գցում էի վրան, նա շրջվեց դեպի իմ կողմը և վերմակի հետ իմ ձեռքն էլ բռնեց: Նրա ձեռքը վառվում էր: Քնած էր, բայց անհանգիստ էր ու տաք: Կանգնեցի ու մի պահ մնացի կանգնած: Ի՞նչ անել: Ի՞նչ: Չանգել Աննա՞յին, բայց ինքն այնտեղից ի՞նչ պիտի աներ: Ես կարող եմ ջերմությունն իջեցնել, չեմ կարող իրեն այս վիճակում թողնել, պետք էր մի բան մտածել: Հիշեցի, թե որտեղ էր Աննան պահում դեղատուփն՝ ինձ մի անգամ գլխացավի դեղ էր տվել: Բացեցի, ի՛նչ լավ էր, այստեղ ջերմիջեցնող կա: Դեղն ու ջուրը ձեռքումս կանգնած՝ նայում էի Խորենի անպաշտպան մարմնին: Ծնկեցի նրա առջև, գուլխը բարձրացրեցի ու համոզեցի բերանը բացել: Մտացվե՛ց: Բայց այս դեղը մինչև սկսի ազդել, ես ո՞նց թողնեմ գնամ: Տեսա, որ բաճկոնը դեռ հագին է: Հիշեցի՝ ջերմության ժամանակ լավ է, որ հիվանդը թեթև հագնված լինի, բաճկոնը պետք էր հանել: Փորձեցի վերհիշել նաև, թե քույրս ոնց էր վարվում երեխաների հետ, երբ նրանք հիվանդանում էին: Բաճկոնը գգույշ հանեցի հագից: Ինքը շատ թույլ էր: Վերցրեցի ջրով լի թասիկ և փոքր սրբիչ: Թաց սրբիչով մաքրեցի երեսը, հետո նորից թրջեցի, քամեցի ու դրեցի ճակատին: Ինքը զգաց ճակատի սառնությունն, ունքերը սեղմեց ու փորձում էր աչքերը բացել, բայց իզուր՝ շատ թույլ էր: Ես ձեռքովս պահում էի սրբիչն իր ճակատին: Սրբիչն արագ տաքացավ, սկսեցի էլ ավելի վախենալ: Աստված իմ օգնի՛ր այս մարդուն: Սրբիչը նորից թրջեցի, նորից դրեցի ճակատին: Ձեռքերը նույնպես վառվում էին: Ցուցամատով սեղմեցի ձեռքը, տեսնելու՝ գգում է նա հպումներս: Բայց շարժ չկար: Ես համարձակվեցի շփել նրա ձեռքերը ջրով: Ճակատի սրբիչը նորից փոխեցի: Չեռախոսս գտա՝ որոշեցի գանգել Աննային, թեկուզ ուշ էր և ասում են՝ մեզանից բավականին հեռու էր գնացել, բայց հիմա մենք գգում ենք նրա կարիքը: Շատ նեղվեց Խորենի համար, հարցրեց՝ կարող եմ ջերմիջեցնող տալ: Ես ասեցի, որ տվել եմ և սատը թրջոցի մասին էլ: Նա ուրախացավ: Ասեց՝ Խորենն արդեն որոշ ժամանակ է հանգիստ չունի, իսկ վերջին երկու օրը չի քնել, իրենց ցանցերում լրտես էր հայտնվել, կարևոր տվյալներ են փոխանցում մրցակիցներին: Չետո խնդրեց, որ ցույց չտամ, թե գիտեմ:

Խորենի վիճակը սկսում էր լավանալ: Բայց ես դեռ չէի համարձակվում հեռանալ: Նախ, որ միևնույնն է հանգիստ քնել չէի կարողանա՝ սիրտս զարմանալիորեն անհանգիստ էր նրա համար: Չետո էլ՝ նա բռնել էր իմ մատներս, երբ ես թրջում էի ձեռքերը: Նա հիվանդ էր և սա բնական ռեակցիա էր: Հիշեցի՝ ես էլ Նարինեի ձեռքն էի բռնում, երբ ջերմում էի: Պետք է ուղղակի փորձել ձեռքս գգույշ ազատել: Նա այնքան ամուր էր բռնել, որ դժվարություն էր առաջացնում: Այս տկար վիճակին, այսքա՞ն ուժ որտեղից հայտնվեց: Ես որոշեցի սպասել

մի քանի բույս, հենց թուլացնի՝ արագ կհեռացնեն ձեռքս: Խորենը սիրուն տղամարդ էր, եթե միայն այսքան վատը չլիներ: Մազերը մուգ էին, խիտ ու տղամարդու համար միջին երկարության: Նրա մազերը միշտ խիստ դեպի ետ էին սանրված, բայց այժմ՝ խառնված լինելով՝ ավելի խորհրդավոր հմայք էին հաղորդում նրա գունատ, հիվանդ տեսքին: Նունիսկ մտքովս անցավ, թե խառնված մազերն ավելի կազեր նրան՝ որպես մշտական սանրվածք: Այս չափ անհարմար ժամանակ ինչեր էին մտքովս անցնում՝ ես ամաչեցի ինքս ինձանից: Այս օրերի ընդացքում չէի համարձակվում ուշադիր նայել նրա կողմն՝ ինձ տարօրինակ անհարմար էի գգում, կամ նա երբեմն առավել խիստ էր երևում, քան Արամը:

Հենց փոքր ինչ թուլացնում էր ձեռքը, ցանկանում էի ազատվել, նորից սեղմում էր: Ձեռքերը գեղեցիկ էին ու մեծ: Իմ փոքր մատները հեշտությամբ տեղավորվել էին իր ափի մեջ: Բայց ես վերջապես կարողացա ազատել մատներս: Եթե մի քիչ էլ սպասեմ, կարող եմ նորից ջերմիջեցնող տալ ու գնալ, թե չէ այսպես չի կարելի թողնել ու գնալ: Ահա և ջերմաչափն էլ գտա: Որոշեցի ջերմաչափն ուղղակի դնել նրա ձեռքերի մեջ: Մի փոքր անց տեսա 38 էր: Նորից ջերմիջեցնող տվեցի, հավաքեցի և տեղավորեցի հաբերը իրենց տուփում: Սրբիչը վերջին անգամ թրջեցի, դրեցի ճակատին, մի անգամ էլ ուշադիր նայեցի նրան. գուցե էլ այսպիսի առիթ չլինի, ու գնացի քնելու:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.